COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 12.3.2024
COM(2024) 130 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

privind progresele în ceea ce privește punerea în aplicare a articolului 6 din mecanismul de protecție civilă al Uniunii (Decizia nr. 1313/2013/UE)

Prevenirea și managementul riscurilor de dezastre în Europa

1. INTRODUCERE

Trăim într-o **nouă etapă a managementului riscurilor de dezastre**. În ultimii ani, lumea a fost martora unor temperaturi record și a multor dezastre devastatoare. Continentul european și țările din vecinătatea sa au fost lovite de valuri de căldură catastrofale, de incendii forestiere, de secete și inundații. Având în vedere că **schimbările climatice** se produc cu o rapiditate neașteptată, este foarte probabil ca fenomenele meteorologice extreme și amenințările la adresa vieții și a mijloacelor de subzistență să se intensifice în viitor. În plus, **deteriorarea situației securității mondiale și convergența altor amenințări și șocuri**, inclusiv amenințările la adresa sănătății și amenințările hibride, cutremurele și perturbările infrastructurii critice, prezintă riscuri tot mai mari pentru societatea europeană.

Articolul 196 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (UE) prevede că UE trebuie să încurajeze cooperarea dintre statele membre pentru a spori eficacitatea sistemelor de prevenire a catastrofelor naturale sau provocate de om și de protecție împotriva acestora. Astfel, acțiunile UE sprijină și completează acțiunile la nivel național în materie de prevenire, pregătire și răspuns. În 2001, UE a instituit un mecanism comunitar de protecție civilă, axat pe cooperarea dintre statele membre ale UE în materie de răspuns în caz de dezastre. De atunci, Comisia Europeană a coordonat sprijinul reciproc între statele membre. În 2013, a fost adoptată **Decizia privind mecanismul de protecție civilă al Uniunii** (UCPM)[1] pentru a consolida aceste eforturi și a spori gradul de pregătire pentru situații de urgență la toate nivelurile. Atunci când capacitățile unei singure țări sunt depășite ca urmare a unei situații de criză de orice fel, acest mecanism asigură coloana vertebrală operațională a răspunsului colectiv al Europei, atât în interiorul UE (inclusiv în regiunile ultraperiferice), cât și în afara UE. Centrul de coordonare a răspunsului la situații de urgență 24/7 (ERCC) a facilitat desfășurarea, uneori simultan, a unor operațiuni de răspuns la situații de urgență de mare amploare și extrem de diverse (de exemplu, în caz de incendii forestiere, inundații, pandemii, strămutarea populației).

Astfel cum se prevede în Comunicarea Comisiei intitulată „Gestionarea riscurilor climatice – protejarea oamenilor și a prosperității”[2], riscurile climatice vor continua să crească în următoarele decenii, temperaturile medii globale sunt deja cu aproape 1,5 grade centigrade peste nivelurile preindustriale, iar Europa încălzește de două ori mai mult decât rata globală. Necesitatea de a consolida în continuare întregul ciclu de gestionare a riscurilor de dezastre nu a fost niciodată mai urgentă – de la evaluarea riscurilor și acțiunile anticipative, prin prevenire și pregătire, până la răspuns și redresare.

Solicitările de asistență în cadrul UCPM s-au înmulțit dramatic în ultimul deceniu.

[1] Decizia nr. 1313/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 decembrie 2013 privind un mecanism de protecție civilă al Uniunii, astfel cum a fost modificată, JO L 347, 20.12.2013, p. 924, denumită în continuare „Decizia privind UCPM”. Cele 27 de state membre și 10 state participante fac parte din UCPM (Islanda, Muntenegru, Macedonia de Nord, Norvegia, Serbia și Turcia; Albania, Bosnia și Herțegovina au aderat în 2022; Republica Moldova și Ucraina au aderat în 2023).

[2] COM(2024)91 final din 12.3.2024

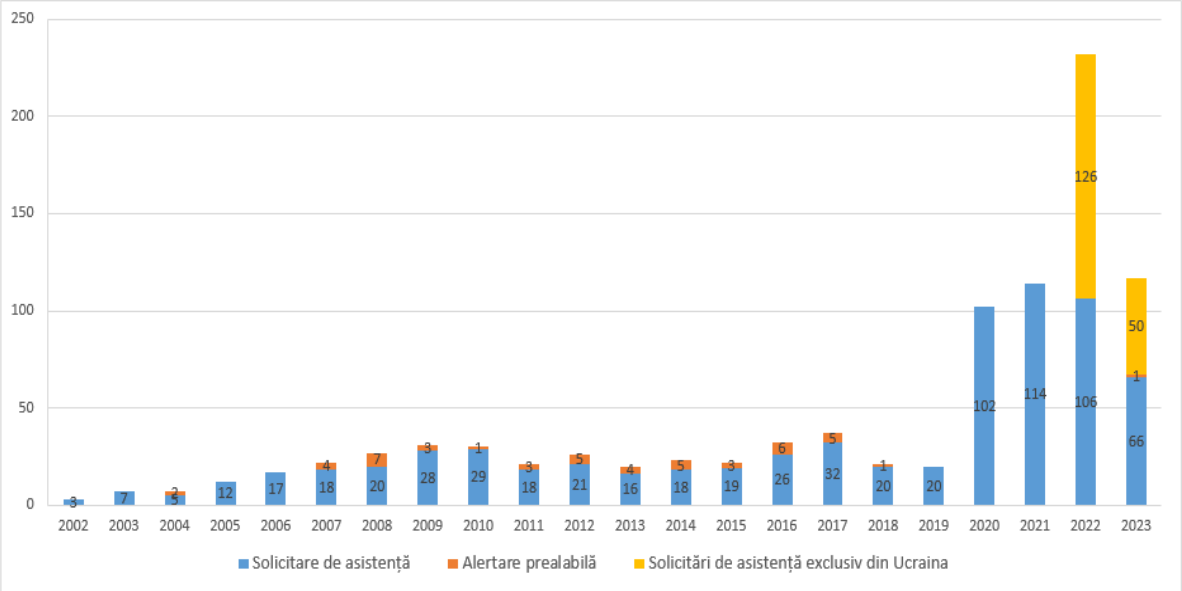

*Figura 1. Numărul de solicitări de asistență adresate UCPM de către statele membre ale UE și de către statele participante atunci când capacitățile naționale de răspuns au fost depășite. * În 2022, Ucraina a transmis 126 de solicitări, iar în 2023 alte 50 de solicitări de asistență către ERCC, după ce activase UCPM cu puțin timp înainte de începerea invaziei ruse. Sursă: ERCC, ianuarie 2024.*

Timp de peste două decenii, acest mecanism a sprijinit și completat, de asemenea, eforturile statelor membre de prevenire a dezastrelor și de pregătire în caz de dezastre. Având în vedere riscurile tot mai mari și provocările legate de gestionarea dezastrelor, este esențial să se instituie un management eficace și coerent al **riscurilor de dezastre**, cu un accent corespunzător pe **prevenire,** astfel cum se prevede la articolul 6 din Decizia privind UCPM. Acest articol introduce un cadru general pentru prevenirea dezastrelor, având drept obiectiv asigurarea unui nivel mai ridicat de protecție și rezistență în caz de dezastre și promovarea unei culturi a prevenirii, care să ia în considerare și efectele probabile ale schimbărilor climatice.

În temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (g) din Decizia privind UCPM, Comisia trebuie să raporteze periodic cu privire la progresele înregistrate în punerea în aplicare a articolului 6. Acest prim raport către Parlamentul European și Consiliu prezintă **progresele înregistrate în punerea în aplicare a articolului 6**[3] și include recomandări pentru un management al riscurilor de dezastre „adaptat exigențelor viitorului”. Un document de lucru al serviciilor Comisiei[4] care însoțește raportul oferă informații mai detaliate cu privire la punerea în aplicare a articolului 6 și la analiza, efectuată de Comisie, a rapoartelor de sinteză privind managementul riscurilor de dezastre furnizate de statele membre și de statele participante în perioada cuprinsă între sfârșitul anului 2020 și luna septembrie 2022.

[3] Potrivit articolului 5 alineatul (1) litera (g) din Decizia privind UCPM, Comisia „*raportează periodic Parlamentului European și Consiliului cu privire la progresele înregistrate în punerea în aplicare a articolului 6, în conformitate cu termenele stabilite la articolul 6 alineatul (1) litera (d)”.*

[4] SWD(2024)130 of 12.3.2024

2. ACȚIUNI ÎNTREPRINSE ÎN VEDEREA PUNERII ÎN APLICARE A ARTICOLULUI 6

Articolul 6 se axează pe managementul riscurilor, cu obiectivul general de a promova o abordare eficace și coerentă a prevenirii dezastrelor și a pregătirii pentru acestea. Articolul susmenționat a fost revizuit de două ori din 2013[5]. Această secțiune oferă o imagine de ansamblu a dispozițiilor articolului și a acțiunilor în vederea punerii sale în aplicare, întreprinse de către Comisie, statele membre și statele participante. Totodată, Comisia formulează recomandări de acțiuni viitoare.

Dezvoltarea în continuare a unor practici eficace și coerente de management al riscurilor la nivel național *[articolul 6 alineatul (1) literele (a)-(d), articolul 6 alineatul (3)]*

Articolul 6 alineatul (1) literele (a)-(d) prevede că **statele membre și statele participante[6] trebuie să elaboreze evaluări ale riscurilor** și **evaluări ale capabilității de management al riscurilor** la nivel național sau la un nivel subnațional corespunzător. Țările trebuie să pună la dispoziția Comisiei, o dată la trei ani, o sinteză a elementelor relevante ale acestor evaluări**.** De asemenea, aceasta impune țărilor să dezvolte în continuare **planificarea managementului riscurilor de dezastre la nivel național.**

Țările au transmis Comisiei rapoarte privind evaluările naționale ale riscurilor pentru perioadele de raportare 2015 și 2018. De asemenea, în 2017, acestea au prezentat Comisiei rapoarte naționale privind evaluarea capabilității de management al riscurilor. Constatările din rapoartele transmise în 2015 și 2018 au fost prezentate în cel de-al 2-lea și cel de-al 3-lea raport intitulat *Overview of Natural and Man-made Disaster Risks the European Union may face* („Privire de ansamblu asupra riscurilor de dezastre naturale și provocate de om cu care se poate confrunta Uniunea Europeană”)[7].

În temeiul articolului 6 alineatul (3), Comisia, împreună cu statele membre și statele participante, avea obligația de a elabora **linii directoare pentru a facilita transmiterea rapoartelor de sinteză** privind evaluarea riscurilor și evaluarea capabilității de management al riscurilor[8]. Articolul 6 alineatul (1) litera (d) prevede, de asemenea, obligația țărilor de a raporta cu privire la **riscurile transfrontaliere și la riscurile cu probabilitate redusă de producere și cu impact major.**

Comisia, împreună cu țările în cauză, a elaborat **Linii directoare pentru raportarea privind managementul riscurilor de dezastre.** Liniile directoare au fost publicate în 2019[9]. În temeiul acestor orientări, 32 dintre cele 33 de țări au prezentat rapoarte pentru primul termen de

[5] Acte de modificare: Decizia (UE) 2019/420 (JO L 77, 20.3.2019, p. 1); Regulamentul (UE) 2021/836, (JO L 77, 26.5.2021, p. 1).

[6] În temeiul articolului 28 alineatul (1a) din Decizia privind UCPM, statele participante iau parte la activitățile mecanismului de protecție civilă al Uniunii, în conformitate cu obiectivele, cerințele, criteriile, procedurile și termenele prevăzute în decizie. În sensul prezentului raport, atât statele membre ale UE, cât și statele participante sunt denumite în continuare „țări”, cu excepția cazului în care se prevede altfel, și anume fie state membre ale UE, fie state participante.

[7] SWD(2017)176 din 23.5.2017; SWD(2020)330 din 30.11.2020.

[8] Raportarea trebuia să aibă loc până la sfârșitul lunii decembrie 2020 și, ulterior, o dată la trei ani.

[9] COMUNICARE A COMISIEI Linii directoare pentru raportarea privind managementul riscurilor de dezastre, articolul 6 alineatul (1) litera (d) din Decizia nr. 1313/2013/UE (2019/C 428/07). JO C 428, 20.12.2019, p. 8. Aceste orientări se referă, printre altele, la un Document de lucru al serviciilor Comisiei [SEC(2010)1626 din 21.12.2010] privind *Risk Assessment and Mapping of guidelines for Disaster Management* („Evaluarea riscurilor și punerea în corespondență a liniilor directoare pentru gestionarea dezastrelor”) ca la un document de referință.

raportare (sfârșitul anului 2020)[10]. Constatările din aceste rapoarte sunt prezentate în secțiunea 3.

Evaluări *inter pares* – consolidarea capabilității naționale de management al riscurilor *[articolul 6 alineatul (1) litera (e)]*

Cadrul de evaluare *inter pares* este un instrument de stimulare a învățării reciproce între țări în vederea consolidării capacității de prevenire și pregătire. Evaluările *inter pares* sunt efectuate pe o bază voluntară și implică experți naționali de la nivelul statelor membre și al statelor participante care analizează cu atenție practicile naționale ale țării care face obiectul unei astfel de evaluări.

Șaisprezece țări au ales să facă obiectul unei evaluări *inter pares*, dintre care opt state membre actuale ale UE, trei state participante și mai multe țări terțe[11]. În 2020, Comisia a introdus un cadru consolidat și mai flexibil de evaluare *inter pares*. Totodată, în 2023, Comisia a elaborat un cadru specific de evaluare *inter pares* pentru prevenirea incendiilor forestiere, ca răspuns la sezoanele de incendii forestiere grave din ultimii ani. Cadrul consolidat de evaluare *inter pares* vine în completarea capacităților sporite de răspuns la nivelul UE prin intermediul rescEU. În 2024, trei evaluări *inter pares* specifice privind incendiile forestiere vor fi efectuate în Grecia, Italia și landul Brandenburg (Germania).

O mai bună înțelegere a dezastrelor prin îmbunătățirea cunoștințelor privind evenimentele catastrofale *[articolul 6 alineatul (1) litera (f)]*

Decizia privind UCPM a fost, de asemenea, modificată în 2021, pentru a preciza la articolul 6 alineatul (1) litera (f) că statele membre și statele participante trebuie să îmbunătățească **colectarea de date privind pierderile în caz de dezastre**, cu scopul de a asigura elaborarea unor scenarii bazate pe dovezi.

Comisia a creat un Centru de date privind riscurile[12] pentru a colecta date privind riscurile de dezastre, inclusiv date privind pierderile cauzate de dezastre de la țări și de la alți actori. Analiza practicilor naționale privind colectarea de date în materie de pierderi cauzate de dezastre, care au fost prezentate în rapoartele de sinteză privind managementul riscurilor de dezastre indică în continuare multe deficiențe.[13].

Mecanisme de consolidare a prevenirii și a pregătirii *[articolul 6 alineatele (2) și (4)]*

Articolul 6 alineatul (2) prevede un mecanism de consultare specific pentru a îmbunătăți prevenirea și pregătirea în rândul statelor membre și al statelor participante predispuse la tipuri similare de dezastre.

Până în prezent nu a fost utilizat acest mecanism de consultare a anumitor țări cu privire la riscurile specifice, fiind preferate schimburile periodice și incluzive în materie de dezastre cu toate țările. Printre exemplele de astfel de consultări incluzive cu privire la riscurile specifice se numără reuniunile privind învățămintele desprinse, pregătirea pentru sezoanele de incendii

[10] Islanda nu a prezentat un raport pentru termenul din 2020. Albania, Bosnia și Herțegovina, Republica Moldova și Ucraina nu erau încă state participante în 2020 și nu făceau obiectul cerinței de raportare.
[11] BG, CY, EE, FI, MN, MT, PL, PT, RO, RS, TR, precum și Georgia, Tunisia, Algeria, Republica Moldova și Regatul Unit (în calitate de stat membru al UE la momentul respectiv).
[12] Centrul de date privind riscurile DRMKC (europa.eu)
[13] A se vedea capitolul 3.

forestiere, schimburile privind dezvoltarea de sisteme de alertă timpurie și reuniunile cu experți de la nivel național pe tema prevenirii dezastrelor.

Articolul 6 alineatul (4) stabilește un mecanism specific de consolidare a nivelului de prevenire și pregătire al statelor membre care **solicită frecvent din partea UCPM același fel de asistență pentru același tip de dezastru [articolul 6 alineatul (4)]**. În cazul în care în trei ani consecutivi există trei solicitări de asistență de același fel pentru același tip de dezastru, Comisia trebuie să efectueze o analiză atentă a motivelor și circumstanțelor activărilor. Pe baza constatărilor acestei analize, Comisia poate propune detașarea de experți la fața locului, poate oferi consiliere sau poate face recomandări. Comisia poate decide, totodată, că astfel de măsuri nu sunt necesare.

Acest prag este conceput pentru a garanta că țările își intensifică activitatea de prevenire în funcție de intensitatea riscurilor.

Comisia realizează o analiză atentă a motivelor și circumstanțelor aferente solicitărilor de asistență primite între 2019 și 2023 pentru același tip de dezastru, în vederea evaluării îndeplinirii condițiilor de aplicare a mecanismului prevăzut la articolul 6 alineatul (4).

Obiectivele Uniunii în materie de reziliență la dezastre *[articolul 6 alineatul (5)]*

Obiectivele Uniunii în materie de reziliență la dezastre au fost incluse la articolul 6 alineatul (5) din revizuirea din 2021 a Deciziei privind UCPM. Aceste obiective nu au un caracter obligatoriu în domenii de protecție civilă strategice pentru sporirea rezilienței UE, a statelor sale membre și a statelor participante în vederea asigurării unui scenariu de referință comun pentru o mai bună gestionare a riscului de dezastre cu impact transfrontalier multinațional.

Primele obiective ale Uniunii în materie de reziliență la dezastre au fost elaborate în cooperare cu statele membre și cu statele participante și au fost adoptate de Comisie în februarie 2023[14]. Acestea consolidează ciclul de prevenire - pregătire - răspuns - redresare în caz de dezastre, punerea lor în aplicare de către Comisie și de către statele membre fiind un proces în desfășurare.

Având în vedere evoluțiile de mai sus, se formulează următoarele recomandări pentru **continuarea punerii în aplicare a articolului 6**:

Comisia:

- va continua să promoveze adoptarea cadrului de evaluare *inter pares* ca instrument care să le permită țărilor să își evalueze capabilitatea de management al riscurilor pentru a asigura eficacitatea și coerența abordărilor lor în materie de prevenire și pregătire în caz de dezastre;
- va analiza cu atenție motivele și circumstanțele care stau la baza activărilor pentru același tip de dezastru, în vederea evaluării îndeplinirii condițiilor de aplicare a mecanismului prevăzut la articolul 6 alineatul (4);
- va monitoriza și analiza periodic motivele și circumstanțele activărilor pentru același tip de pericol, cu scopul de a sprijini statele membre și statele participante în eforturile lor de a-și consolida nivelul de prevenire și de pregătire.

[14] Recomandarea de stabilire a obiectivelor Uniunii în materie de reziliență la dezastre, JO C 56, 15.2.2023, p. 1. Comunicarea intitulată „Obiectivele Uniunii Europene în materie de reziliență la dezastre: să acționăm împreună pentru a face față viitoarelor situații de urgență”, COM(2023) 61 final din 8.2.2023.

Comisia, împreună cu statele membre și cu statele participante, ar trebui:

- să revizuiască liniile directoare referitoare la raportare în legătură cu prezentarea de rapoarte de sinteză privind managementul riscurilor de dezastre în vederea includerii punerii în aplicare a obiectivelor Uniunii în materie de reziliență la dezastre pentru următorul ciclu de raportare și să caute modalități de simplificare și de raționalizare a procesului de raportare.
- să ia măsuri pentru a asigura atingerea obiectivelor Uniunii în materie de reziliență la dezastre.
- să ia măsuri pentru a îmbunătăți colectarea sistematică de date privind pierderile în caz de dezastre.

3. PRINCIPALELE CONSTATĂRI PRIVIND MANAGEMENTUL ȘI PREVENIREA RISCURILOR DE DEZASTRE

Comisia a identificat **principalele constatări** privind managementul și prevenirea riscurilor de dezastre **pe baza** analizei rapoartelor de sinteză ale statelor membre și ale statelor participante puse la dispoziția Comisiei[15]. După caz, acestea reflectă constatările evaluărilor naționale anterioare ale riscurilor, prezentate de țările respective în temeiul articolului 6 (în 2015 și 2018)[16]. Documentul de lucru al serviciilor Comisiei[17] care însoțește prezentul raport include detalii suplimentare cu privire la constatările acestor rapoarte[18].

Rapoartele naționale privind managementul riscurilor de dezastre urmează să fie transmise Comisiei o dată la trei ani, în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (d). Începând din 2013, rata de raportare se menține la un nivel relativ stabil și ridicat, fără a fi completă. Comisia a primit 31 (din 34) de rapoarte în 2015, 30 (din 34) în 2018 și 32 (din 33) pentru termenul din 2020[19].

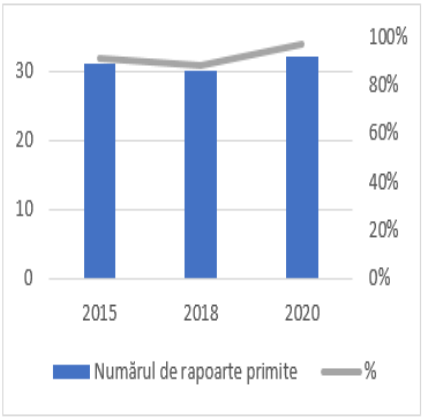

*Figura 2. **Indicatorul** UCPM[20] pentru monitorizarea, evaluarea și revizuirea aplicării legislației privind UCPM se referă la articolul 6 și urmărește „progresele înregistrate în punerea în aplicare a cadrului de prevenire a dezastrelor: măsurate prin numărul de state membre care au pus la dispoziție Comisiei informațiile menționate la articolul 6 alineatul (1) litera (d)”.*

Următoarele secțiuni prezintă pe scurt principalele constatări bazate pe analiza Comisiei privind răspunsurile la cele 24 de întrebări referitoare la evaluarea riscurilor (întrebările 1-8), la

[15] Atunci când prezentul raport include trimiteri la rapoartele și constatările de la nivel național, acesta se referă la rapoartele transmise Comisiei în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (d) de către cele 27 de state membre ale UE și de către cele 6 țări care erau considerate state participante la sfârșitul lunii decembrie 2020 (Islanda, Muntenegru, Macedonia de Nord, Norvegia, Serbia și Turcia).

[16] Astfel cum se prevede în rapoartele anterioare privind prezentarea generală a rapoartelor de risc, SWD(2017)176; SWD(2020)330.

[17] A se vedea mai sus.

[18] La momentul publicării prezentului raport, raportarea pentru termenul-limită din 2023 era încă în derulare, iar rapoartele transmise nu fuseseră încă analizate. Constatările nu reflectă neapărat evoluțiile recente de la nivel național.

[19] Nu au transmis rapoarte Muntenegru, Macedonia de Nord și Turcia (pentru termenul din 2015), Letonia, Malta, Muntenegru, Turcia (pentru termenul din 2018) și Islanda (pentru termenul din 2020).

[20] Articolul 3 alineatul (2) litera (a) din Decizia privind UCPM.

evaluarea capabilității de management al riscurilor (întrebările 9-20) și la măsurile prioritare de pregătire și prevenire (întrebările 21-24) din liniile directoare privind raportarea.

Aceste constatări sunt sintetizate în funcție de **opt componente diferite ale managementului riscurilor de dezastre**, care stau la baza obiectivelor Uniunii în materie de reziliență la dezastre. Pornind de la constatările sus-menționate, prezentul raport oferă recomandări pentru a remedia lacunele și deficiențele, pentru a îmbunătăți managementul riscurilor de dezastre și pentru a promova o cultură a prevenirii.

4.1 Înțelegerea și anticiparea riscurilor

A. Identificarea principalelor riscuri de dezastre[21]

Se confirmă principalele riscuri care suscită preocupări și care au fost raportate cel mai frecvent începând din 2015. Pentru cel puțin două treimi din statele membre și statele participante, principalele riscuri naturale și cele legate de sănătatea umană sunt inundațiile, condițiile meteorologice extreme, sănătatea umană/pandemiile, seceta și incendiile forestiere. Cele mai frecvente riscuri antropice sau tehnologice sunt riscurile nucleare și radiologice, riscurile industriale, perturbările infrastructurii critice.

Evoluția riscurilor identificate pentru fiecare țară în 2015, 2018 și 2020

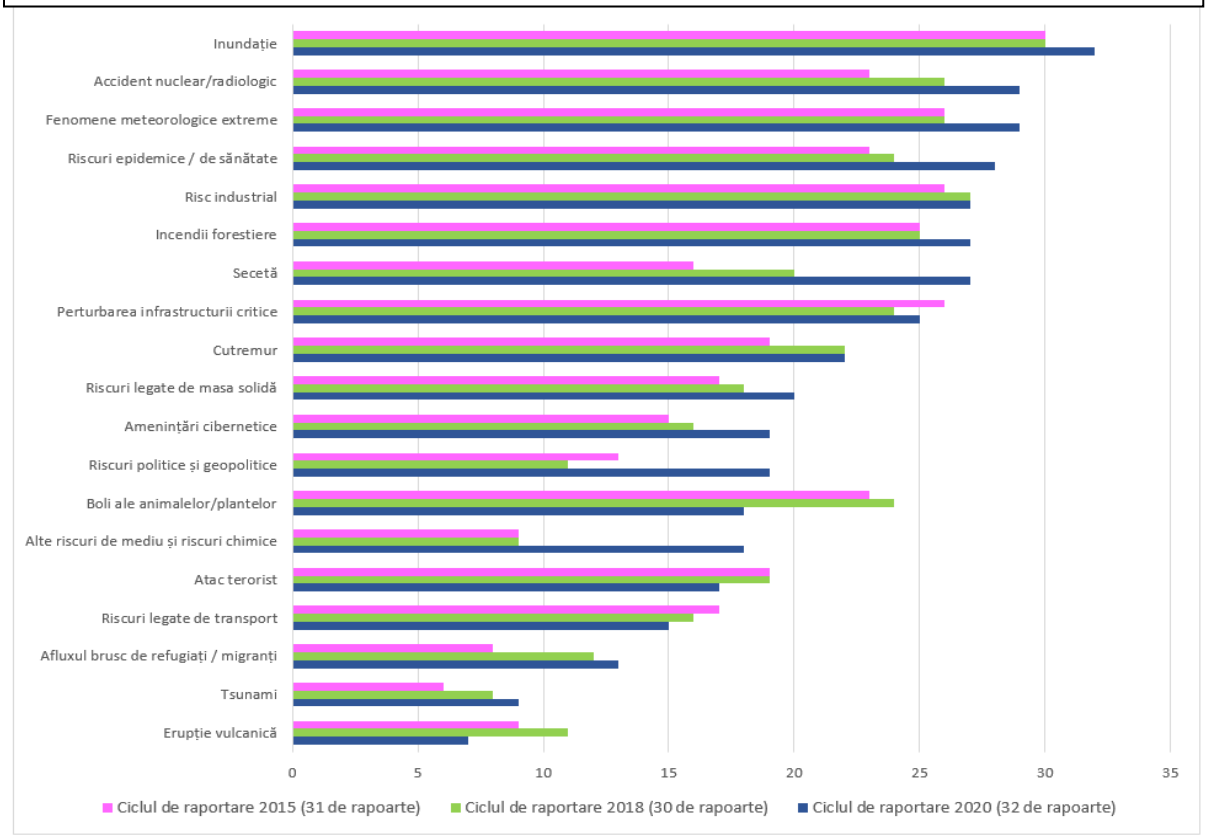

Figura 3. Numărul de țări care au identificat un risc specific de dezastre ca fiind relevant în rapoartele din 2015, 2018 și 2020. Surse: Rapoartele din 2015 (Prezentare generală 2017), rapoartele din 2018 (Prezentare generală 2020), rapoartele din 2020 (rapoarte de sinteză privind managementul riscurilor de dezastre, întrebarea 3).

[21] Document de lucru al serviciilor Comisiei, întrebările 3 și 4.

În întreaga Europă există o preocupare crescândă referitoare la anumite riscuri de dezastre. Preocupările legate de riscul de secetă au crescut cel mai mult. De două ori mai multe state membre ale UE au identificat seceta ca fiind un risc relevant în 2020 comparativ cu 2015. Preocupările au crescut, totodată, în ceea ce privește **riscul de accidente nucleare și radiologice, riscurile legate de sănătatea umană, amenințările cibernetice, tsunamiurile** și **migrația populației, riscurile legate de masa solidă** (alunecări de teren, avalanșe, căderi de stânci și surpări), **riscuri geopolitice și societale**, **riscuri legate de transport** și **riscuri de mediu și chimice**[22].

În prezent, majoritatea țărilor identifică, de asemenea, riscuri de dezastre mai puțin probabile, însă foarte grave, alături de riscurile emergente. Începând din 2019, țările trebuie să identifice **riscurile cu probabilitate redusă de producere și cu impact major**. Riscurile cu probabilitate redusă de producere și cu impact major raportate variază de la o țară la alta. Cele mai frecvent identificate riscuri cu probabilitate redusă de producere și cu impact major sunt riscurile nucleare/radiologice, riscurile industriale și cutremurele, din cauza impacturilor lor potențiale foarte grave. De asemenea, două treimi din țări identifică **riscuri emergente** (amenințări sau pericole nou identificate sau riscuri cunoscute care se preconizează că se vor agrava în timp). Riscurile emergente raportate cel mai frecvent sunt fenomenele meteorologice extreme, inundațiile, incendiile forestiere, pandemiile, riscurile politice și geopolitice, riscurile cibernetice și perturbările infrastructurii critice. Apariția unui anumit risc poate reflecta intensificarea anumitor factori determinanți, de exemplu în legătură cu schimbările climatice sau cu creșterea vulnerabilităților. Totodată, aceasta poate reflecta schimbările de la nivelul percepțiilor asupra riscurilor și al abordărilor în materie de evaluare a riscurilor. În plus, este important să acordăm atenție **riscurilor identificate doar de câteva țări**. De exemplu, câteva țări identifică furtunile solare, care ar putea cauza perturbări majore ale sistemelor informatice, precum și anumite riscuri de mediu și chimice, cum ar fi noile specii invazive și pierderea biodiversității.

Doar câteva țări au avut în vedere interacțiunile complexe dintre riscurile de dezastre „naturale" și „antropice", ținând seama, în evaluarea riscurilor, de efectele complexe, cumulate și în cascadă. Aproape toate țările au abordat o serie de dezastre „naturale și antropice". De asemenea, multe țări recunosc impactul și efectele în cascadă la nivelul întregii societăți, în sensul că au raportat riscuri care acoperă o gamă largă de perturbări ale serviciilor critice sau întreruperi ale aprovizionării, cum ar fi aprovizionarea cu energie, cu apă și sistemele financiare. Nu toate țările fac referire în mod explicit la o analiză a interacțiunilor acestor riscuri, în special în ceea ce privește efectele complexe, cumulate și în cascadă.

Țările se concentrează în principal pe riscurile pe termen scurt; cu toate acestea, amploarea și magnitudinea schimbărilor climatice antropogene și a degradării mediului necesită acordarea unei atenții sporite schimbărilor pe termen lung în cadrul evaluării riscurilor. Țările identifică în principal riscurile acute (pe termen scurt), cum ar fi inundațiile, incendiile forestiere și fenomenele meteorologice extreme, mai degrabă decât pericolele cronice (pe termen lung)[23]. De exemplu, doar câteva state costiere au raportat o vulnerabilitate sporită comunităților sau a infrastructurii costiere din cauza creșterii nivelului mării sau a eroziunii costiere, care, în combinație cu valurile specifice furtunilor costiere mai extreme, vor spori riscul de inundații costiere. Pericolele acute legate de apă (inundații, secete, precipitații

[22] A se vedea anexa II la documentul de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește prezentul raport și raportul *Overview of natural and man-made disaster risks that the EU may face* („Prezentare generală a riscurilor de dezastre naturale și antropice cu care se poate confrunta UE"), SWD(2020)3030, figura 21.

[23] Clasificare prevăzută în actul de punere în aplicare pentru raportarea cu privire la adaptare în temeiul Legii climei. JO L 278, 26.8.2020, p. 1.

abundente) sunt raportate cel mai frecvent ca riscuri climatice, la fel ca și pericole legate de temperatură (incendii forestiere, valuri de căldură), de vânt (furtuni) și de masă solidă (alunecări de teren). Dintre efectele secundare ale schimbărilor climatice, aproximativ jumătate din țări au raportat riscuri legate de sănătatea umană (de exemplu, epidemii și pandemii) și câteva țări au identificat amenințări mai mari de boli cu transmitere prin vectori din cauza schimbărilor climatice. Aproximativ o treime au menționat diferite forme de perturbări ale lanțului de aprovizionare. Câteva țări au făcut referire la impactul asupra unor sectoare economice specifice, cum ar fi agricultura, energia, activitățile forestiere, creșterea animalelor, apa, pescuitul, îngrijirile de sănătate și transportul.

Adaptarea la exigențele viitorului ale evaluărilor riscurilor necesită o analiză mai aprofundată a factorilor determinanți ai riscurilor de dezastre și a interacțiunilor potențiale dintre aceștia, însă numai câteva țări au raportat alți determinanți de risc „dinamici" decât schimbările climatice. Printre principalii factori determinanți raportați care influențează pericolele, vulnerabilitatea și expunerea la riscuri se numără schimbările climatice, ale căror efecte sunt bine documentate. Doar câteva țări au făcut referire la alți factori, cum ar fi urbanizarea, evoluțiile demografice și degradarea mediului. Acestea au menționat, de asemenea, globalizarea, precum și evoluțiile internaționale și geopolitice, alături de evoluțiile din domeniul tehnologiei informației și al digitalizării.

B. Metodologii și practici naționale de evaluare a riscurilor[24]

Metodologiile naționale de identificare și evaluare a riscurilor variază în funcție de cât sunt de cuprinzătoare. Sporirea coerenței și a consecvenței ar facilita compararea rapoartelor între țări și a evaluărilor riscurilor la nivel european, pe baza unui set consistent de evaluări naționale ale riscurilor.

Pentru a înțelege viitorul, trebuie să cunoaștem trecutul. Cu toate acestea, practicile naționale de colectare a datelor privind consecințele dezastrelor din trecut nu sunt sistematice și sunt foarte incomplete. Colectarea datelor privind pierderile cauzate de dezastre este esențială pentru a asigura elaborarea de scenarii bazate pe dovezi și pentru a îmbunătăți analiza cantitativă a riscurilor. Totuși, rapoartele naționale arată că, în afară de o singură țară care a prezentat o abordare coerentă la nivel național, **colectarea datelor privind pierderile cauzate de dezastre este extrem de fragmentată și nestructurată** în aproape toate țările. Nicio țară nu face referire la raportarea datelor privind riscurile către Centrul de date privind riscurile al Comisiei Europene[25], ceea ce merită o examinare suplimentară.

Metodologiile de identificare și analiză a riscurilor variază de la o țară la alta și în funcție de tipul de risc. Aproximativ o treime din țări raportează o **analiză bazată pe scenarii cu un singur pericol** pentru identificarea riscurilor, scenariile cu mai multe pericole fiind menționate mai rar. Doar câteva țări au furnizat informații cu privire la criteriile pe care le-au utilizat pentru **identificarea riscurilor cu probabilitate redusă de producere și cu impact major**. Țările utilizează, totodată, sisteme diferite de **clasificare a riscurilor**. Deși clasificarea riscurilor de dezastre având drept cauză pericole naturale este mai clară, există o varietate mai mare în etichetarea riscurilor antropice, tehnologice și societale. Doar câteva țări menționează **orizontul temporal** pentru scenarii. Acest lucru limitează înțelegerea modului și a gradului în care sunt luați în considerare factorii determinanți importanți, cum ar fi schimbările climatice.

[24] Document de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește prezentul raport, întrebările 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8 și 18.

[25] Centrul de cunoștințe privind managementul riscurilor de dezastre din cadrul Centrului de date privind riscurile: https://drmkc.jrc.ec.europa.eu/risk-data-hub..

Unele rapoarte oferă exemple de **elaborare de scenarii**, iar altele fac trimitere la **scenariile privind schimbările climatice** identificate de Grupul interguvernamental privind schimbările climatice. Totuși, **nu există o coerență în acest sens,** ceea ce poate duce la o subestimare a riscurilor. Explicarea **incertitudinilor** este importantă în vederea asigurării transparenței privind incertitudinilor asociate analizei riscurilor, de exemplu în legătură cu limitările de datelor și cu modelele utilizate. Puțin peste un sfert dintre țări menționează că iau în considerare incertitudinile. Aplicarea **principiului precauției** poate contribui la justificarea evaluării unui potențial risc grav de dezastre, în cazul căruia probabilitatea materializării nu poate fi evaluată cu exactitate; însă mai puțin de un sfert din țări au făcut referire la astfel de considerații.

Diferă metodologiile utilizate pentru determinarea nivelului de risc. Atunci când un risc nu poate fi evaluat prin mijloace probabilistice și cantitative, se utilizează alte abordări calitative. Aproximativ jumătate din țări au aplicat abordări semicantitative sau calitative pentru a determina nivelurile de impact. Atunci când se ia în considerare impactul, mai puțin de jumătate din țări arată că acesta include impactul uman, economic, de mediu și politic/societal. Totuși, unele țări au prezentat exemple bune și mai variate de impact, cum ar fi impactul societal, financiar sau impactul asupra infrastructurii critice. Peste două treimi din țări au ilustrat importanța fiecărui risc utilizând o **matrice a riscurilor**[26].

Nu toate țările raportează mecanisme de reexaminare periodică, chiar dacă sunt necesare reexaminări periodice ale evaluărilor riscurilor pentru a reflecta schimbările survenite în peisajul riscurilor. Unele țări declară că reexaminează periodic evaluările riscurilor, în general, o dată la 3 ani. În unele țări, reexaminările sunt declanșate de evenimente catastrofale specifice sau de actualizări ale evaluărilor specifice riscurilor[27]; altele monitorizează în permanență evoluțiile legate de peisajul riscurilor. În unele țări, frecvența reexaminărilor evaluărilor riscurilor este prevăzută de lege.

Disponibilitatea publică a constatărilor evaluărilor riscurilor este neuniformă. Transparența publică contribuie la creșterea gradului de conștientizare a riscurilor și stimulează acțiunile de asigurare a rezilienței la dezastre. Totuși, doar jumătate din țări pun la dispoziția publicului evaluările riscurilor, iar un sfert din ele furnizează linkuri către hărțile de risc accesibile publicului. Majoritatea țărilor au furnizat informații cu privire la practicile de **cartografiere a riscurilor**. Hărțile de risc incluse cel mai frecvent în rapoarte se referă la riscurile de inundații[28], urmate de cele de incendii forestiere, cutremure și riscurile nucleare/radiologice. Nu sunt furnizate informații referitoare la hărțile privind riscurile transfrontaliere.

Există câteva exemple bune de implicare a principalelor părți interesate în elaborarea evaluărilor riscurilor. Cadrele de **guvernanță** a evaluării riscurilor sunt prevăzute în legislația națională în majoritatea țărilor. Acestea se află cel mai adesea sub coordonarea unor ministere sau agenții responsabile cu protecția civilă. Printre părțile interesate se numără o gamă largă de autorități de la nivel național și subnațional din diferite sectoare specializate (cum ar fi infrastructura critică și transporturile), mediul academic, organisme din sectorul privat (de exemplu, operatorii ai infrastructurilor critice) și societatea civilă. Procesul de evaluare a riscurilor în sine joacă un rol esențial în vederea sensibilizării principalilor actori societali cu

[26] Linii directoare privind raportarea, întrebarea 5, C428, 20.12.2019, p. 8 și urm.

[27] Directiva 2007/60/CE impune reexaminări periodice ale evaluărilor preliminare ale riscurilor de inundații și ale planurilor de management al riscurilor de inundații; de asemenea, planurile de management al bazinelor hidrografice trebuie actualizate o dată la 6 ani, în conformitate cu Directiva 2000/60/CE.

[28] Cu toate că, în temeiul Directivei 2007/60/CE privind evaluarea și gestionarea riscurilor de inundații (JO L 288, 6.11.2007, p. 186), este necesară cartografierea pericolelor și a riscurilor de inundații pentru toate statele membre ale UE, nu toate acestea au raportat disponibilitatea cartografierii inundațiilor în rapoartele de sinteză privind managementul riscurilor de dezastre.

privire la riscuri, însă totodată, în unele cazuri, se pare că procesul de evaluare a riscurilor în materie de protecție civilă în raport cu obligațiile UCPM se derulează în mod izolat.

Având în vedere cele de mai sus, se formulează următoarele recomandări privind **înțelegerea și anticiparea riscurilor**.

Comisia, împreună cu statele membre și cu statele participante, ar trebui:

- să revizuiască Documentul de lucru al serviciilor Comisiei din 2010 intitulat *Risk Assessment and Mapping Guidelines for Disaster Management* („Linii directoare privind evaluarea și cartografierea riscurilor pentru managementul dezastrelor")[29], cu scopul de a dezvolta în continuare evaluarea anticipativă a riscurilor la nivel național și de a maximiza sinergiile cu procesele de evaluare a riscurilor impuse de alte componente ale legislației UE (de exemplu, infrastructura critică, sănătatea, clima și managementul riscurilor de inundații).
- să intensifice schimburile de cunoștințe între țări și experți cu privire la modalitățile de îmbunătățire în continuare a practicilor de evaluare a riscurilor, inclusiv prin intermediul rețelei de cunoștințe.

Statele membre și statele participante sunt invitate:

- să intensifice schimburile și cooperarea dintre statele membre și statele participante în ceea ce privește identificarea și anticiparea riscurilor, inclusiv riscurile cu probabilitate redusă de producere dar cu impact major și riscurile emergente.
- să consolideze procedurile de evaluare a riscurilor de dezastre pentru a anticipa și a atenua mai bine impactul riscurilor cronice (pe termen lung), de exemplu schimbările climatice și riscurile geopolitice, alături de impactul riscurilor acute (pe termen scurt).
- să maximizeze sinergiile cu procesele de evaluare a riscurilor impuse de legislația UE în alte domenii de politică (de exemplu, infrastructura critică, sănătatea, riscul de inundații, politicile climatice).
- să îmbunătățească colectarea sistematică de date privind pierderile și daunele provocate de evenimentele catastrofale din trecut, în vederea unei mai mari înțelegeri a riscurilor viitoare și să pună la dispoziție aceste date prin intermediul Centrului de date privind riscurile.

4.2 Îmbunătățirea guvernanței riscurilor de dezastre

C. Planificarea managementului riscurilor de dezastre[30]

Trei sferturi din statele membre și statele participante raportează că dispun de cadre juridice cuprinzătoare pentru managementul riscurilor de dezastre. Cadrele sunt adesea completate de acte legislative care stabilesc responsabilități la nivel subnațional și sectorial. Rapoartele arată că în completarea cadrelor specifice pentru managementul riscurilor de dezastre (de exemplu, actele de protecție civilă) vin alte legi, cum ar fi legislația sectorială sau subnațională. Aproape jumătate din țări raportează, de asemenea, că dispun de instrumente și politici juridice fără caracter obligatoriu pentru a completa cadrele juridice. Pentru majoritatea țărilor, principalele acte de protecție civilă acoperă, de asemenea, evaluarea capabilității de management al riscurilor, inclusiv alte etape de gestionare a riscurilor de dezastre.

[29] Documentul de lucru al serviciilor Comisiei [SEC(2010)1626 din 21.12.2010].
[30] Document de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește prezentul raport, întrebările 3, 13, 15, 16, 21 și 22.

Riscurile de dezastre sunt gestionate la nivel național în toate țările, cu implicarea autorităților locale și regionale într-o măsură variabilă. Majoritatea țărilor raportează că dispun de mecanisme diferite de **cooperare verticală** între nivelurile național și subnațional, precum și de mecanisme de **coordonare orizontală** care implică efectiv o gamă largă de părți interesate în managementul riscurilor de dezastre. Deși ministerelor și autorităților din domeniul protecției civile le revine responsabilitatea principală de a efectua evaluări ale riscurilor, doar o treime din țări raportează implicarea unei game largi de alte autorități responsabile de alte politici sau de părți interesate din sectorul privat. Totuși, o largă implicare sectorială în acest proces poate crește gradul de conștientizare a riscurilor și poate îmbunătăți procesul.

În două treimi din țări, autoritățile publice cu responsabilități în materie de protecție civilă coordonează procesul de evaluare a riscurilor, de pregătire și de răspuns. Aproximativ o treime din țări raportează că alte autorități sectoriale și sectorul privat sunt actori responsabili de diferite forme de prevenire (cum ar fi ministerele mediului, energiei, economiei, sănătății, agriculturii și pădurilor). Exemple de organisme din sectorul privat responsabile pentru forme specifice de prevenire sunt cele responsabile de managementul riscurilor de accidente industriale și de securitatea nucleară.

Peste o treime din țări raportează că ***dispun de o formă de document de planificare a managementului riscurilor.*** Aproximativ un sfert din țări menționează o formă de strategie națională cuprinzătoare în materie de dezastre sau de securitate[31]. Majoritatea raportează, de asemenea, **măsuri de prevenire și de pregătire** pentru riscurile transfrontaliere și cu probabilitate redusă de producere dar cu impact major pe care le-au identificat, dar niciuna nu a prevăzut măsuri pentru combaterea tuturor riscurilor cu probabilitate redusă de producere dar cu impact major pe care le identificaseră. Măsurile vizează în primul rând pregătirea, de exemplu sistemele de alertă timpurie, fiind raportate mai puține măsuri de prevenire. De exemplu, doar câteva țări au raportat măsuri de prevenire legate de utilizarea terenurilor și de amenajarea teritoriului pentru gestionarea inundațiilor, a riscurilor industriale, de cutremur și vulcanice.

Deși majoritatea țărilor raportează unele măsuri de prevenire și de pregătire, sunt furnizate informații limitate cu privire la prioritizarea acestor măsuri și la momentul punerii lor în aplicare. Rapoartele naționale joacă un rol fundamental în furnizarea de informații privind identificarea riscurilor și, prin urmare, stau la baza deciziilor de a investi în prevenire. Managementul riscurilor implică, de asemenea, prioritizarea, planificarea și finanțarea măsurilor de pregătire și de prevenire și identificarea autorităților principale. Deși țările raportează măsuri pentru riscurile transfrontaliere și riscurile cu probabilitate redusă de producere dar cu impact ridicat, foarte puține dintre acestea prezintă calendarul punerii în aplicare a măsurilor și mecanismelor de finanțare aferente.

D. Managementul riscurilor transfrontaliere[32]

Toate statele membre și statele participante identifică în mod sistematic principalele riscuri cu un caracter transfrontalier. Acest lucru este esențial pentru managementul riscurilor în țările europene puternic interconectate. Riscurile transfrontaliere cel mai frecvent identificate

[31] Țările nu sunt obligate să pună la dispoziția Comisiei planuri de management al riscurilor și nici să furnizeze informații sintetizate cu privire la acestea. Prin urmare, nu a fost posibilă o evaluare cuprinzătoare a progreselor înregistrate în ceea ce privește „*dezvoltarea și perfecționarea în continuare a planificării managementului riscurilor de dezastre*".

[32] Document de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește prezentul raport, întrebările 3, 13, 16, 21 și 22.

sunt accidentele nucleare și radiologice, inundațiile, incendiile forestiere și pandemiile/epidemiile. Pentru prima dată, li s-a solicitat țărilor să identifice **proceduri și măsuri la nivel transfrontalier, interregional și internațional,** precum și **măsuri de combatere a riscurilor transfrontaliere**. Rapoartele oferă informații cu privire la guvernanța managementului riscurilor, inclusiv în ceea ce privește cooperarea transfrontalieră în vederea gestionării riscurilor transfrontaliere și a riscurilor cu impact transfrontalier.

Deși rapoartele de țară reflectă prioritizarea procedurilor și a măsurilor de management al riscurilor identificate, se pare că există fie lacune în ceea ce privește punerea în aplicare, fie raportarea cu privire la aceste proceduri și măsuri. Majoritatea **măsurilor transfrontaliere** raportate se referă la riscuri nucleare și radiologice, inundații, accidente industriale, incendii forestiere și perturbări ale infrastructurii. Aproximativ 70 % din țările care identifică anumite riscuri transfrontaliere furnizează, de asemenea, informații cu privire la măsurile de gestionare a acestor riscuri transfrontaliere. Nicio țară nu raportează măsuri de gestionare a tuturor riscurilor transfrontaliere pe care le-au identificat. Cooperarea transfrontalieră se axează în principal pe pregătire și, într-o mai mică măsură, pe prevenire și pe evaluarea riscurilor transfrontaliere. Majoritatea măsurilor raportate pentru activitățile transfrontaliere sunt „nestructurale", cum ar fi formarea și educația, sistemele de alertă timpurie și sensibilizarea publicului.

Cadrele internaționale și europene sunt raportate pe scară largă. Unele țări fac referire la o **legislație sectorială importantă a UE** care consolidează cooperarea transfrontalieră în vederea gestionării anumitor riscuri, în special cele de inundații[33], de accidente industriale majore[34] și cel legate de infrastructura critică[35]. De asemenea, țările raportează cu privire la o gamă largă instrumente de cooperare transfrontalieră în cadrul **proceselor sau organizațiilor internaționale,** cum ar fi Cadrul de la Sendai pentru reducerea riscurilor de dezastre al Organizației Națiunilor Unite (UNDRR), Organizația Mondială a Sănătății (OMS) și Organizația Tratatului Atlanticului de Nord (NATO), la care fac referire aproximativ o treime din țări. Doar câteva fac referire la Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) sau la cadrele ori organizațiile macroregionale (de exemplu, legate de Dunăre și Marea Baltică). O treime din țări remarcă faptul că UCPM în sine consolidează activitatea transfrontalieră în mod corespunzător. Câteva exemple de acorduri bilaterale de cooperare sunt raportate în regiunile de frontieră, de exemplu în ceea ce privește alertele timpurii și riscurile de notificare, cooperarea privind evaluările riscurilor și protocoalele de pregătire, schimbul de informații privind alertele timpurii și răspunsul ulterior.

E. Sensibilizare cu privire la riscuri și sisteme de alertă[36]

Nu toate statele membre și statele participante raportează în detaliu cu privire la nivelul de conștientizare a riscurilor, chiar dacă consecințele negative ale dezastrelor pot fi reduse prin pregătirea populației în privința modului de acțiune în caz de urgență. Aproximativ trei sferturi din țări raportează unele activități desfășurate de autoritățile de protecție civilă și de alte organisme esențiale pentru a furniza **informații privind riscurile de dezastre și pentru a sensibiliza** populația cu privire la aceste riscuri, însă informațiile specifice sunt limitate. Campaniile de informare utilizează diverse instrumente de comunicare (publicitate TV și radio,

[33] JO L 288, 6.11.2007, p. 186.
[34] Directiva 2021/18/UE, JO L 197, 24.7.2012, p. 1.
[35] Directiva (UE) 2022/2557. JO L 333, 27.12.2022, p. 164.
[36] Document de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește prezentul raport, întrebările 8, 17, 19 și 20.

mijloace de comunicare socială, scurte filme de animație, pliante și broșuri) și pagini web care oferă informații cu privire la riscuri. Există câteva exemple bune de campanii de educare.

Țările informează publicul cu privire la riscurile sensibilizării generale cu privire la pericole, însă doar jumătate din țări raportează că își pun la dispoziția publicului evaluările riscurilor. Campaniile recurente de sensibilizare cu privire la riscuri abordează adesea toate aspectele legate de reziliență și autoprotecție aferente riscurilor și situațiilor de urgență, însă doar câteva țări fac schimb de informații referitoare la aceste strategii de campanie. Campaniile de sensibilizare cu privire la inundații și la incendiile forestiere sunt cele mai citate campanii centrate pe riscuri. O treime din țări raportează că sistemele de învățământ sunt canale importante de sensibilizare cu privire la riscuri.

Alertarea și avertizarea populației sunt esențiale pentru comunicarea în situații de urgență și de criză, însă puțin peste jumătate din țări raportează utilizarea unor diverse modalități de alertare a populației în caz de urgență. Printre instrumentele raportate se numără sirenele, mesajele transmise pe telefonul mobil, aplicațiile speciale pentru telefoane inteligente și utilizarea mijloacelor de comunicare tradiționale (radio/TV). Sfera alertei timpurii și timpul de pregătire care poate fi acordat populației și autorităților responsabile pentru a acționa depind de tipul riscului de dezastre. Unele țări fac referire la punerea în aplicare a legislației UE care impune avertismente publice prin intermediul telefoanelor mobile până în 2022[37].

Este esențial să se răspundă nevoilor grupurilor celor mai vulnerabile atunci când se gestionează riscurile, însă puține țări raportează astfel de activități. Câteva țări raportează linii directoare cu privire la modul de luare în considerare a nevoilor persoanelor cu handicap și ale altor grupuri vulnerabile în caz de urgență. Câteva țări raportează inițiative specifice de sensibilizare cu privire la riscuri în vederea sprijinirii grupurilor vulnerabile.

F. Sisteme de avertizare timpurie și capacități de răspuns

Identificarea timpurie a dezastrelor iminente este esențială pentru reducerea consecințelor negative. Majoritatea statelor membre și a statelor participante raportează că dispun de sisteme specifice. Cu toate acestea, doar în jur de jumătate din țările care identifică anumite riscuri ca fiind relevante raportează existența unor sisteme de alertă timpurie pentru riscurile respective. Există sisteme de alertă timpurie pentru o gamă largă de dezastre, legate în principal de pericole naturale, fenomenele meteorologice extreme și inundațiile fiind cel mai adesea acoperite, urmate de cutremure și incendii forestiere. În ceea ce privește riscurile tehnologice, sunt raportate cel mai frecvent sisteme de alertă timpurie pentru accidentele nucleare și radiologice, urmate de sisteme de alertă timpurie pentru riscuri cibernetice, perturbări ale infrastructurii critice și accidente industriale. Prin urmare, este important să se instituie o monitorizare în timp real a factorilor favorizanți (cum ar fi condițiile de vegetație uscată care sporesc riscul de incendii forestiere, saturarea solului pentru creșterea riscului de inundații, mișcările seismice, propagarea focarelor virale).

Multe țări utilizează sisteme internaționale sau europene de alertă timpurie, în special în ceea ce privește riscul seismic, monitorizarea nucleară și radiologică și monitorizarea amenințărilor la adresa sănătății, însă doar câteva fac referire la serviciile Copernicus. Țările raportează câteva exemple de sisteme transfrontaliere de alertă timpurie specifice, care notifică evenimentele catastrofale. Se arată că actorii din sectorul privat sunt responsabili de monitorizarea, detectarea și previzionarea riscurilor aferente activitățile lor economice.

[37] Directiva (UE) 2018/1972 de instituire a Codului european al comunicațiilor electronice (CECE**)**. JO L321, 17.12.2018, p.36.

Este esențial să existe actori publici și privați bine pregătiți și echipați, însărcinați cu răspunsul la situații de urgență. Cu toate acestea, doar câteva țări raportează existența unei infrastructuri critice pentru răspunsul la situații de urgență. Pentru a face față peisajului în schimbare al riscurilor, caracterizat de pericole tot mai mari generate de schimbările climatice, precum inundațiile și incendiile forestiere, țările trebuie să își îmbunătățească **capacitatea națională de răspuns**. Aproximativ jumătate din țări raportează existența unor sisteme care să asigure o întreținere adecvată a activelor. Au fost furnizate informații limitate cu privire la capacitățile specifice de intervenție în caz de incendii forestiere, în caz de inundații, de evenimente chimice, biologice, radiologice și nucleare (CBRN)[38] și de răspuns în situații de urgență privind sănătatea.

Având în vedere cele de mai sus, se formulează următoarele recomandări privind **îmbunătățirea guvernanței riscurilor de dezastre**.

Comisia, împreună cu statele membre și cu statele participante, ar trebui:

- să dezvolte în continuare schimbul de bune practici între țări și experți, inclusiv în cadrul rețelei de cunoștințe, cu scopul de a îmbunătăți instrumentele de planificare și structurile decizionale în vederea sprijinirii unei guvernanțe eficace a riscurilor[39].
- să continue să îmbunătățească instrumentele și serviciile paneuropene de alertă timpurie. să intensifice, după caz, utilizarea unor instrumente precum „serviciile Copernicus pentru managementul situațiilor de urgență” și serviciul de raportare științifică de urgență 24/7, furnizat de mecanismul de consultanță științifică și tehnică care vizează atât pericolele naturale, cât și pe cele nucleare și radiologice.

Statele membre și statele participante sunt invitate:

- să promoveze o abordare la nivelul întregii societăți în toate etapele procesului de management al riscurilor de dezastre, implicând toate părțile interesate: instituții publice, organisme academice și de cercetare, sectorul privat, societatea civilă și comunitățile[40].
- să consolideze managementul riscurilor de dezastre, inclusiv acțiunile de gestionare a riscurilor principale care au consecințe la nivel transfrontalier și a riscurilor legate de dezastre care produc sau sunt susceptibile să producă efecte ce depășesc frontierele unei țări.
- să continue să dezvolte sisteme de alertă timpurie pentru riscurile relevante și, acolo unde este posibil, să utilizeze sistemelor transfrontaliere dezvoltate de UE, cum ar fi Sistemul european de avertizare în caz de inundații al Copernicus, Sistemul european de informare privind incendiile forestiere și Observatorul european al secetei.
- să promoveze acțiuni mai ferme la nivel național pentru a răspunde nevoilor persoanelor vulnerabile în procesul de management al riscurilor.

[38] CBRN - Chimic, biologic, radiologic și nuclear.

[39] În conformitate cu recomandările și cu acțiunile de urmărire subsecventă ale atelierului de protecție civilă organizat de președinția spaniolă în perioada 5-6 iulie 2023, având ca temă „Consolidarea guvernanței pentru managementul riscurilor de dezastre în Europa”.

[40] A se vedea mai sus.

4.3 Integrarea managementului riscurilor de dezastre și investițiile în acesta

G. Managementul riscurilor de dezastre la nivel transsectorial[41]

Au fost raportate exemple pozitive cu privire la modul în care se realizează managementul riscurilor de dezastre în cadrul altor politici decât protecția civilă și de către alte departamente și organisme guvernamentale relevante. Cu toate acestea, sunt încă necesare îmbunătățiri în ceea ce privește managementul transsectorial al riscurilor pentru a obține reziliența la nivelul întregii societăți. Rapoartele naționale oferă exemple pozitive de mecanisme de coordonare orizontală în cadrul cărora structurile naționale de guvernanță implică organisme din diferite sectoare de-a lungul ciclului de management al riscurilor de dezastre, în special autorități publice, sectorul privat, autorități locale, societatea civilă, instituții academice și de cercetare. Având în vedere existența unor lacune în raportarea privind coordonarea orizontală și cea transsectorială, precum și raportarea unui număr foarte mic de strategii cuprinzătoare de management al riscurilor, se pot depune mai multe eforturi pentru a spori vizibilitatea instrumentelor de gestionare a riscurilor de dezastre, de exemplu, asigurându-se că evaluările riscurilor sunt relevante pentru alte sectoare.

Alte politici ale UE contribuie, de asemenea, la reziliența la dezastre. Managementul riscurilor de dezastre trebuie să integreze în mod regulat noile instrumente de politică dezvoltate la nivelul UE, inclusiv pe cele elaborate în cadrul Pactului verde european[42]. Unele țări raportează cu privire la **alte politici și acte legislative ale UE** care sporesc reziliența la dezastre și cooperarea transfrontalieră, cum ar fi infrastructura critică, securitatea cibernetică, adaptarea la schimbările climatice, gestionarea riscurilor de secetă și de inundații, accidentele industriale și cooperarea în domeniul securității nucleare. Aceste exemple arată că managementul riscurilor de dezastre trebuie să fie coerent și să găsească sinergii cu alte politici, în special cu politicile privind schimbările climatice, protecția infrastructurii critice și finanțarea durabilă.

Deși riscurile de dezastre nu se rezumă la pericolele legate de climă, iar măsurile de adaptare la schimbările climatice vizează și alte domenii decât managementul riscurilor de dezastre, sinergiile dintre cele două procese sunt substanțiale. Două treimi din țări raportează că sunt disponibile la nivel național planuri de adaptare. Printre domeniile comune managementului riscurilor de dezastre și măsurilor de adaptare la schimbările climatice se numără monitorizarea, colectarea și prelucrarea informațiilor și a datelor privind riscurile de dezastre legate de climă. Pentru a permite crearea de sinergii și pentru a evita subestimarea riscurilor de dezastre, este, de asemenea, esențial ca evaluările riscurilor de dezastre să includă proiecții și scenarii privind schimbările climatice.

Perturbările infrastructurii critice se numără în mod notabil printre principalele riscuri de dezastre, în special perturbarea rețelelor energetice, a serviciilor de alimentare cu apă, a telecomunicațiilor, a rețelelor de transport, a structurilor financiare, a aprovizionării cu alimente și a serviciilor de îngrijiri medicale. Acestea au un potențial ridicat de propagare în cascadă către alte sectoare. Unele infrastructuri maritime critice, cum ar fi porturile, pot risca să devină mai vulnerabile ca urmare a efectelor schimbărilor climatice, în special a creșterii nivelului mării. Puțin peste jumătate din țări raportează că dispun de politici de protecție a infrastructurii critice. O treime din țări raportează că au instituit măsuri specifice, cum ar fi

[41] Document de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește prezentul raport, întrebările 2, 3, 4, 12, 13, 14, 15 și 16.
[42] Anexa la Liniile directoare privind raportarea prezintă peisajul în materie de politici al UE din perioada anterioară Pactului verde european.

planificarea protecției civilă, evaluări și analize ale riscurilor și amenințărilor, cooperarea dintre autorități și operatori, aspecte procedurale și tehnice și măsuri specifice riscurilor.

Politicile de finanțare durabilă oferă oportunități pentru măsuri de adaptare la schimbările climatice și de prevenire a riscurilor. **Asigurarea** împotriva dezastrelor care sprijină redresarea în urma unui dezastru poate juca, de asemenea, un rol în stimularea prevenirii și a unei „reconstrucții mai inteligente". Câteva țări menționează în rapoartele naționale asigurările ca sursă privată de finanțare în domeniul riscurilor de dezastre. Un sondaj privind asigurările împotriva dezastrelor, realizat în rândul experților naționali în materie de prevenire a dezastrelor, arată că asigurările acoperă multe dezastre cauzate de pericole naturale în statele membre. Cu toate acestea, există un decalaj considerabil în materie de protecție climatică din cauza unor diferite obstacole, cum ar fi costul asigurărilor, limitarea condițiilor, plafonarea compensațiilor și lipsa asigurărilor disponibile în zonele cu risc ridicat[43].

H. Mecanisme naționale de finanțare publică și privată[44]

Investițiile în managementul riscurilor de dezastre necesită o finanțare adecvată. Este nevoie de finanțe publice naționale solide pentru a asigura atât răspunsul la efectele tot mai puternice al schimbărilor climatice, cât și redresarea în urma acestora, precum și de măsuri de pregătire, prevenire și adaptare la schimbările climatice. Numeroase rapoarte oferă exemple de mecanisme naționale de finanțare în domeniul riscurilor de dezastre. Astfel de mecanisme includ rezerve pentru situații neprevăzute sau fonduri specifice pentru dezastre (despre care s-a raportat că sunt disponibile în câteva țări) și transferul riscului financiar al dezastrelor cu ajutorul actorilor privați, în special sub forma **asigurării** împotriva dezastrelor. Puțin peste jumătate din țări raportează constituirea unor **provizioane bugetare flexibile**, sub forma unor bugete de rezervă și a unor fonduri pentru cheltuieli neprevăzute pentru a face față situațiilor de urgență. Puține țări au raportat o **finanțare specifică pentru prevenire** care să răspundă nevoii tot mai mari de investiții în acest domeniu în vederea reducerii pierderilor prin consolidarea rezilienței. Mai des, țările au raportat că sunt disponibile bugete pentru pregătirea și răspunsul la situații de urgență[45].

Deși sunt disponibile finanțări din partea UE pentru managementul riscurilor de dezastre, inclusiv pentru prevenire, absorbția raportată este totuși limitată. Cu toate că două treimi din țări au menționat unele fonduri ale UE, raportarea nu este nici consecventă, nici exhaustivă. De exemplu, doar aproximativ un sfert au indicat utilizarea fondurilor structurale și a fondurilor politicii de coeziune (2014-2020), cu toate că aproximativ două treimi din statele membre ale UE au utilizat aceste fonduri pentru acoperirea cheltuielilor aferente managementului riscurilor de dezastre[46].

Pentru fiecare țară, aprobarea cheltuielilor aferente managementului riscurilor de dezastre în cadrul fondurilor politicii de coeziune în perioada de programare 2021-2027 este

[43] *Climate protection gap* („Decalajul în materie de protecție climatică"), SWD(2021)123 final din 27.5.2021.
[44] Document de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește prezentul raport, întrebările 8, 17, 19 și 20.
[45] SWD(2021)123 final din 27.5.2021 *Closing the climate protection gap- Scoping policy and data gap* („Eliminarea decalajului în materie de protecție climatică – Politica de delimitare a domeniului de aplicare și lacunele în materie de date").
[46] Optsprezece state membre actuale ale UE au recurs la fonduri structurale și al fonduri din cadrul politicii de coeziune pentru asigurarea managementului riscurilor de dezastre (2014-2020).

condiționată de prezentarea rapoartelor prevăzute la articolul 6 (condiții favorizante[47]). Rapoartele de sinteză primite privind managementul riscurilor de dezastre includ principalele riscuri relevante pentru țară, însă nu au fost furnizate decât informații foarte limitate cu privire la sursele de finanțare, prioritizarea și calendarul de punerea în aplicare a unor astfel de măsuri. Prin urmare, în vederea evaluării respectării de către statele membre ale UE a acestor condiții de acces la finanțare în cadrul politicii de coeziune a UE, Comisia a utilizat surse suplimentare și complementare de informații prezentate de statele membre, cum ar fi strategiile de adaptare și alte instrumente și strategii naționale de planificare.

Având în vedere cele de mai sus, se formulează următoarele recomandări privind **integrarea managementului riscurilor de dezastre și investițiile în acesta**.

Comisia:

- va încuraja statele membre și statele participante să utilizeze într-un mod mai sistematic fondurile UE disponibile pentru investiții în prevenire, pregătire și adaptare la schimbările climatice;
- va lua în considerare opțiunile pentru o abordare transsectorială mai solidă în vederea stimulării prevenirii riscurilor de dezastre în cadrul principalelor politici și fonduri.

Statele membre și statele participante sunt invitate:

- Să ia în considerare necesitatea unor strategii transsectoriale de management al riscurilor de dezastre pentru a dezvolta în continuare opțiunile naționale de finanțare în domeniul riscurilor de dezastre, inclusiv pentru prevenire.
- Să aibă în vedere creșterea finanțării pentru managementul riscurilor de dezastre și adaptarea la schimbările climatice în perioadele de programare actuale.

4. PROGRESELE ÎNREGISTRATE ÎN CEEA CE PRIVEȘTE CADRUL JURIDIC AL UE PENTRU REZILIENȚA LA DEZASTRE

O gamă largă de acte legislative și politici sectoriale ale UE contribuie la consolidarea rezilienței la dezastre. Cadrul juridic și de politică pentru managementul riscurilor de dezastre depășește sfera protecției civile. Acest lucru a fost deja menționat în anexa la Liniile directoare din 2019 privind raportarea în materie de management al riscurilor de dezastre, care se referă la politicile UE care vizează mai multe aspecte ale managementului riscurilor de dezastre. Începând din decembrie 2019, UE și-a dezvoltat în continuare cadrul de politică și juridic, în legătură cu Pactul verde european, precum și cu măsurile luate pentru combaterea pandemiei de COVID-19 și a războiului de agresiune al Rusiei împotriva Ucrainei. Printre exemplele de evoluții mai recente care merită să fie luate în considerare pe mai departe în cadrul eforturilor de stimulare a prevenirii și a pregătirii în statele membre și, după caz, în statele participante se numără:

- **Legea europeană a climei[48]**, care include obiectivele privind adaptarea la schimbările climatice. Evaluarea riscurilor climatice la nivelul UE (*EU Climate Risk Assessment* –

[47] Pentru a permite statelor membre să acceseze fondurile politicii de coeziune a UE, anexa IV din Regulamentul (UE) 2021/1060 (JO L 231, 30.6.2021, p. 159) stabilește condițiile legate de respectarea de către statele membre ale UE a legislației UE. În ceea ce privește managementul riscurilor de dezastre, aceste condiții includ prezentarea de rapoarte prevăzute la articolul 6 și furnizarea de informații privind identificarea riscurilor, prioritizarea măsurilor, mecanismele de finanțare și planificarea.

[48] Legea europeană a climei (europa.eu) JO L 243, 9.7.2021, p. 1.

EUCRA)[49], un raport [viitor] al Agenției Europene de Mediu, ar trebui să stea la baza viitoarelor evaluări ale riscurilor climatice și de dezastre. Informațiile referitoare la principalele pericole și efecte legate de climă raportate de țări în rapoartele de sinteză privind managementul riscurilor de dezastre au contribuit la Evaluarea riscurilor climatice la nivelul UE.

- **Directiva privind reziliența entităților critice**[50] vizează pregătirea, răspunsul și cooperarea internațională într-o gamă mai largă de sectoare care au fost identificate ca fiind vulnerabile în conformitate cu evaluarea riscurilor prevăzută la articolul 6. Aceasta vizează, de asemenea, administrațiile publice, cum ar fi cele responsabile în domeniul protecției civile. Statele membre ale UE trebuie să efectueze evaluări ale riscurilor ținând seama de evaluările riscurilor aferente UCPM. Totodată, operatorii entităților critice trebuie să efectueze o evaluare a riscurilor și să pună în aplicare măsuri de prevenire și de protecție. Directiva[51] privind măsuri pentru un **nivel comun ridicat de securitate cibernetică** stabilește un **mecanism de gestionare a crizelor cibernetice** în deplină coerență cu mecanismele orizontale și sectoriale, inclusiv cu UCPM. Directiva impune efectuarea unor evaluări coordonate ale riscurilor în materie de securitate ale lanțurilor de aprovizionare critice.
- Punerea în aplicare a **Directivei-cadru privind inundațiile și a Directivei-cadru privind apa** este importantă pentru managementul riscurilor de dezastre[52]. Unele acte legislative ale UE din domeniul apei au fost modificate sau introduse pentru a aborda aspecte legate de reziliența la dezastre, în special **riscurile din lanțul de aprovizionare cu apă potabilă**[53] și **accesul la apă** potabilă sigură și reutilizarea apelor uzate pentru sectorul agricol în vederea combaterii deficitului de apă și a secetei tot mai accentuate[54].
- **Strategia UE pentru păduri pentru 2030**[55] solicită creșterea rezilienței pădurilor și gestionarea adecvată a acestora în zonele cu risc de incendiu. Acesta solicită gestionarea și planificarea peisajului, refacerea ecosistemelor, gestionarea combustibilului prin pășunat și incendii controlate, precum și includerea în managementul integrat al riscurilor de incendii a expertizei și a resurselor disponibile în cadrul tuturor domeniilor de politică relevante.
- Gradul de pregătire pentru viitoarele pandemii și pentru alte amenințări la adresa sănătății care necesită atenție la nivelul Uniunii a crescut odată cu adoptarea uniunii europene a sănătății și cu instituirea **Autorității pentru Pregătire și Răspuns în caz de Urgență Sanitară (HERA)**.
- **Codul european al comunicațiilor electronice** a impus ca, până în 2022, statele membre să instituie sisteme de avertizare publică pentru a alerta populația prin intermediul telefoanelor mobile[56].
- **Taxonomia pentru investiții durabile**[57] poate contribui la atragerea de finanțări private pentru creșterea gradului de sensibilizare cu privire la riscurile de dezastre și pentru măsuri de adaptare la o gamă largă de activități economice. **Strategia UE privind**

[49] https://climate-adapt.eea.europa.eu/en/eu-adaptation-policy/key-eu-actions/climate_risk_assessment/index_html/.
[50] JO L 333, 27.12.2022, p. 164.
[51] JO L 333, 27.12.2022, p. 80.
[52] Directivele 2007/60/CE și 2000/60/CE. Rapoarte de punere în aplicare – Comisia Europeană (europa.eu).
[53] Directiva (UE) 2020/2184, JO L 435, 23.12.2020, p. 1.
[54] Regulamentul (UE) 2020/741. JO L 177, 5.6.2020, p. 32.
[55] COM(2021)572.
[56] JO L 321, 17.12.2018, p.36.
[57] Regulamentul (UE) 2020/852. JO L 198, 22.6.2020, p. 13.

finanțarea durabilă[58] face apel la necesitatea de a crește nivelurile de alfabetizare a actorilor financiari în materie de riscuri climatice în vederea unei mai bune înțelegeri a investițiilor cu risc ridicat având în vedere riscurile legate de climă. Activitățile de sensibilizare cu privire la riscurile de dezastre pot contribui la o astfel de alfabetizare.

- **Finanțarea UE** este disponibilă pentru managementul riscurilor de dezastre în cadrul mai multor instrumente ale UE, cum ar fi fondurile politicii de coeziune, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală și Mecanismul de redresare și reziliență. În perioada 2021-2027, valoarea totală a sprijinului UE alocat pentru managementul riscurilor de dezastre și adaptarea la schimbările climatice în cadrul acestor trei instrumente se ridică la aproape 26 de miliarde EUR. Programul Orizont Europa pentru cercetare și inovare sprijină, de asemenea, managementul riscurilor de dezastre. În plus, Fondul de solidaritate al UE acoperă, într-o anumită măsură, daunele cauzate de dezastre. Având în vedere tendința de creștere a pagubelor economice suferite ca urmare a catastrofelor din Europa, ar trebui să se aibă în vedere continuarea consolidării fondului.
- **Expertiza tehnică personalizată** este pusă la dispoziția statelor membre prin intermediul Instrumentului de sprijin tehnic al Comisiei Europene și poate sprijini statele membre să elaboreze și să pună în aplicare reforme, inclusiv în domeniul managementului riscurilor de dezastre[59]. În cadrul UCPM se acordă sprijin, totodată, pentru asistență tehnică și proiecte la nivel național, precum și pentru proiecte transfrontaliere care vizează consolidarea managementului riscurilor de dezastre[60].
- În contextul reformei guvernanței economice, Comisia a colaborat în mod activ cu părțile interesate (ministerele de finanțe ale statelor membre, instituțiile fiscale independente, organizațiile neguvernamentale și asigurătorii) cu privire la **modul de reflectare a costurilor fiscale ale schimbărilor climatice în cadrele bugetare naționale**. Reexaminarea principalelor concepte ale finanțării în domeniul riscurilor de dezastre, a dovezilor furnizate de statele membre și a elementelor-cheie ale unei strategii de finanțare în materie de riscuri de dezastre în vederea limitării costurilor fiscale ale dezastrelor legate de climă vizează sensibilizarea și promovarea schimbului de bune practici între statele membre[61].

Managementul transsectorial eficace și coerent al riscurilor trebuie să țină seama de aceste evoluții și de evoluțiile viitoare în peisajul în continuă evoluție al politicilor de gestionare a riscurilor. În urma evaluării la jumătatea perioadei a Cadrului de la Sendai[62] s-a constatat că la reducerea riscurilor de dezastre contribuie multitudine de politici, printre care managementul riscurilor de inundații și de secetă în cadrul politicii în domeniul apei, politica privind securitatea cibernetică, politicile în materie de silvicultură și biodiversitate, politicile în domeniul sănătății, cercetarea și instrumentele de gestionare a riscurilor de dezastre, cum ar fi observarea Pământului.

[58] COM(2021)390 final.
[59] Instrumentul de sprijin tehnic (IST) (europa.eu).
[60] Proiecte de prevenire și pregătire în domeniul protecției civile – Comisia Europeană (europa.eu).
[61] *Finanțarea riscurilor de dezastre: Main Concepts and Evidence from EU Member States* („Finanțarea în domeniul riscurilor de dezastre: Principalele concepte și dovezi din statele membre ale UE”) (europa.eu), 2021 și *Disaster Risk Financing: Limiting the Fiscal Cost of Disasters* („Finanțarea în domeniul riscurilor de dezastre: Limitarea costului fiscal al dezastrelor”) (europa.eu), (2022).
[62] SWD(2023) 151 final

5. CALEA DE URMAT PENTRU O EUROPĂ REZILIENTĂ LA DEZASTRE

Managementul riscurilor de dezastre aduce beneficii societății în ansamblu și joacă un rol esențial în construirea unor societăți reziliente. Numeroasele pierderi de vieți omenești înregistrate în urma dezastrelor provocate de fenomenele meteorologice extreme din ultimii ani ne reamintesc că, indiferent de rapiditatea răspunsului, prevenirea va aduce cele mai mari beneficii pe termen lung. Prevenirea și pregătirea pentru următorul dezastru sunt esențiale dacă dorim să ne protejăm societatea, natura și patrimoniul cultural. Protecția civilă nu poate funcționa în mod izolat; este esențială colaborarea în toate sectoarele pe parcursul întregului ciclu de management al riscurilor de dezastre.

UCPM a fost instituit pentru a crea un cadru al UE de asistență prin care să se răspundă la dezastre atunci când sunt depășite capacitățile naționale. De-a lungul anilor, prin revizuirea repetată a UCPM a fost extins acest cadru pentru a se oferi mai mult decât un răspuns în caz de dezastre și a se include un spectru mai larg de pregătire în caz de dezastre și de prevenire a acestora. Articolul 6 stabilește un cadru pentru managementul riscurilor. Prezentul raport arată că, deși s-au înregistrat progrese considerabile, mai sunt încă multe de făcut la diferite niveluri.

Obiectivele Uniunii în materie de reziliență la dezastre, adoptate în februarie 2023, sporesc mizele acțiunilor de prevenire a dezastrelor și de gestionare a riscurilor la nivelul UE și la nivel național și stabilesc o agendă comună ambițioasă pentru viitor. În conformitate cu acțiunile prevăzute în Comunicarea privind obiectivele Uniunii în materie de reziliență la dezastre, prezentul raport a identificat o **serie de acțiuni și recomandări complementare** care sunt necesare pentru atingerea acestor obiective în țările UCPM. Obiectivele Uniunii în materie de reziliență la dezastre reprezintă o contribuție concretă din partea comunității de protecție civilă la consolidarea rezilienței noastre globale la dezastre în Europa. Statele membre și statele participante sunt invitate să ia măsuri pentru a pune în aplicare aceste obiective și a înregistra progrese în vederea atingerii lor, inclusiv în contextul diferitelor activități prevăzute la articolul 6.

Pagubele provocate de evenimente catastrofale cresc foarte mult, însă capacitatea noastră globală de a absorbi și de a ne redresa în urma unor astfel de șocuri este limitată. Prin urmare, este nevoie de creșterea numărului și a calității investițiilor pentru prevenire în cadrul unei „abordări la nivelul întregii UE”. Pe măsură ce peisajul riscurilor de dezastre continuă să evolueze și ne confruntăm cu consecințele schimbărilor climatice, Comisia va depune eforturi neîntrerupte pentru a consolida și mai mult reziliența UE la riscurile viitoare.